

EGY WILKINSON-BÚCSÚ CSENDJE

Milyen különös sors jutott nekem.

Mindig egyedül.

Annyi nő között ülve.

Soha nem a középpontban.

Csak vendégként.

Az igazat megvallva ez a szerep sosem volt kényelmetlen számomra.

Volt valami más, ami mindig megragadta a figyelmemet.

Valami, amit a nők kérés nélkül elvesznek.

Nem a pénz.

Az mindig a legkevésbé érdekes rész volt.

A figyelmet veszik el.

A kíváncsiságot.

A gondolatokat.

Az idő töredékeit.

A kognitív energiád egész darabjait.

És legtöbbször még csak észre sem veszik, hogy ezt teszik.

Az első szabály mindig ugyanaz maradt.

Mosolyogtasd meg őket.

De ne bohóckodj.

Mert nagy különbség van a humor és az ostobaság között.

Az előbbi megnyit egy beszélgetést.

Az utóbbi lezárja.

Különben még a legelegánsabb vacsora is végül alig több egy gyorséttermi étkezésnél.

Ekkor kezdtem el kifejteni az acélról szóló személyes antropológiai elméletemet.

Reméltem, hogy hihetőnek hangzom.

Nem feltétlenül azt, hogy el is hiszik.

Elképzeltem egy távoli reggelt.

Egy férfi kilépett a barlangjából, hogy elmenjen egy szerelmi találkára.

A társa azonban nem akarta elengedni.

Követte az erdőn át.

Tudni akarta, hová megy.

Kivel.

És miért.

Akkoriban mindenki szabad volt, és a promiszkuitást még nem találták fel a szociológusok.

Egy ponton a férfi dühbe gurult.

Felkapott egy követ, és a nő felé hajította, hogy elkergesse.

A kő egy sziklának csapódott.

Egy szikra.

Aztán még egy.

Aztán füst.

A többbit elvégezte a szél.

És megszületett a tűz.

A szerelmi találka azonnal véget ért.

Ami történt, túlságosan fontos volt.

Még semmilyen kézikönyvben nem írták le.

Még az Amazon kézikönyveiben sem.

Meg kellett figyelni.

Meg kellett érteni.

Használni kellett.

Az asztalnál ülő nők csendben hallgattak.

Senki sem evett.

A pincérnek vissza kellett vinnie a leveseket a konyhára, és másodszor is meg kellett melegítenie őket.

Aztán valami még különösebb történt.

A szomszédos asztaloknál ülő párok közül többen közelebb húzták hozzánk a székeiket.

Olyan volt, mint egy színházi előadás.

Pedig én csak mosolyt akartam csinálni az arcukra.

Ez volt az a pillanat, amikor megszűntem hihető lenni.

És elhitték, amit mondok.

Olyan történetet meséltem, amelyet még soha senki nem írt le.

Őseink egy lehetséges történetét.

Megálltam.

Maggyre néztem.

„Akarod, hogy folytassam?”

Egy pillanatig sem habozott.

„Igen, te csodálatos rohadék.”

És mindannyian nevetésben törtünk ki.

Aztán folytattam.

A tűzzel a nő kezdte megérteni, hogy ezt a felfedezést az ételhez is fel lehet használni.

A hő megváltoztatta az ízeket.

Átalakította magát a természetet.

Anélkül, hogy bárki észrevette volna, az emberi várható élettartam, amely alig érte el a húsz évet, lassan a negyven felé mozdult.

A tűz megkétszerezte.

Csökken a bakteriális fertőzőség.

Visszahúzódtak a fertőzések.

Az emberi test időt nyert.

Aztán egy hétköznapi délutánon, egy barlang előtt, ugyanaz a nő felszedett néhány követ.

Közelről megvizsgálta őket.

Egymáshoz ütötte őket.

Tanulmányozta őket.

Nagyolvasztók nélkül.

Acélművek nélkül.

Mérnökök nélkül.

Elindult a hosszú úton, amely végül a fémhez vezetett.

Később pedig az acélhoz.

Ezért, ha nem lett volna egy nő, ma nem lennék itt.

Soha nem ismertelek volna meg titeket.

Soha nem becsülhettelek volna meg titeket.

Soha nem csomagolhattam volna egy búcsúba azt, amivé lettem.

Az asztal csendben maradt.

Más csend volt, mint az összes többi.

Nem a várakozás csendje.

Hanem a búcsúé.

Maggyre néztem.

A lányára néztem.

Az unokáira néztem.

És rájöttem, hogy nem egy családtól búcsúzom.

Egy történettől búcsúzom.

Wilkinson család

Szívesen.

Felálltam, és elmentem.

Mert sosem tudtam elviselni egy nő könnyeit.

Ferdinando